

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ἐκ τῶν Ἑκδοτικῶν τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιμελείας καὶ ἐκ τῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὀρθοῦ καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΟΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφησίς δραχμ. 75. Ἐξήμερον δρ. 40. Τρίμηνον δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύθιαν γράσει διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξήμεροι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΡΗΚ ΤΑ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐνοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδου Ἐδριμίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Φεβρουαρίου 1928

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 10

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Ἐνθουσιάζημα ὑπὸ **JULES CHANCEL**)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ καμπίνα του ἦταν δίπλα στὴν καμπίνα τοῦ μηχανικοῦ. Μ' ἔλο πού εἶναι διπλοκλε θωμένη ὅπως πάντα, ἐμεῖς θάχομε τὴν ἀδιακρίσια νὰ μπου- με, καὶ μάλιστα δίχως νὰ χτυπήσουμε. Καὶ θὰ βροῦμε μέσα ἕνα ἀνθρώπαικι δίχως γένεια καὶ μουστάκια, καθισμένο

μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι. Καὶ θ' ἀναγνωρίσουμε εὐθὺς τὴ μορφή καὶ τὸ μοχθηρὸ καὶ ζωηρὸ βλέμμα τοῦ γνωστοῦ μας Ἀνναμίτη τοῦ Τροῦ-Τιέν.

Ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε προσπαθήσει, καθὼς θυμάστε, νὰ πάρῃ μετ' ἄπο τὸ φίλο μας τὸ κουτί μετ' ἰσχυρὸν μηχανήμα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μασσαλίας. Ὁ ἴδιος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν μάλωσε τόσο ἀπότομα ὁ νέος κύριος τοῦ ἀγνωστοῦ γιῶτ, τότε ποὺ ἔδωκε ἀναφορά γιὰ τὴν ἐνέργειά του.

Ὁ ἴδιος εἶναι καὶ στὸν «Παῦλο Λεκά» μετ' ἰσχυρὴν φωνήν καὶ τὸ φωνητικὸ ὄνομα Τινέλ. Ἐύκολα καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι αὐτὸς ἔλας οἱ συναντήσεις δὲν εἶναι ἔργο τῆς τύχης. Ὁ Ἀνναμίτης, ἐκτελώντας πιστὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ του, εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω τὸ Φραγκίσκο, τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸν «Παῦλο Λεκά» μαζί μετ' ἰσχυρὸν κουτί του καὶ μπήκε κι' ὁ ἴδιος στὸ πλοῖο. Εἶχε καταφέρει μετ' ἰσχυρὸν κατεργαρίδι, νὰ κοῦσει τὴν μυστικὴν συνομιλίαν τοῦ Φραγκίσκου μετ'

τὸν κ. Καρινὸ. Ἡ ἀπόφασίς του παιδιοῦ νὰ συναίτησθαι μετ' ἰσχυρὸν μηχανικὸν γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ μηχανήματος, κινδύνευε νὰ τοῦ χαλάσει ἔλας τὰ σχέδια.

Ὁ Ἀνναμίτης λογάριζε νὰ παρακολουθήσει τὸ παιδί εὐθὺς μόλις πατοῦσε τὸ πόδι του στὴν στερῖα καὶ νὰ τοῦ πάρει εὐκόλως τὸ θησαυρὸν του. Μὰ νὰ τὴν ἔλας πού τὸ παιδί αὐτὸν ἔπαιρνε στὴν προστασίαν τοῦ ἑνασ ἀνθρώπου ἰσχυροῦς κι' ἔξυπνου, ποὺ δὲν θὰ στεκόταν βέβαια

αὐτοῦ εἶχε μαζί του ἔλας τὰ κατὰλληλα ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα. Κι' ἔτσι κατάφερε νὰ τρυπήσει τὸν τοίχον, νὰ φτάσει μετ' ἰσχυρὰ του τὸ πολυτιμὸν κουτί, νὰ πάρει τὸ μικρὸ ἐκείνο σωλήνα, νὰ δειλάσει ἀπὸ μέσα μιὰ εἰδικὴ οὐσία, νὰ τὸν γεμίσει μετ' ἰσχυρὴν οὐσίαν ὁποιαδήποτε καὶ νὰ τὸν ξαναβάλλει στὴ θέσιν του.

Γιὰ νὰ κατορθώσει ἔλας αὐτὰ, ἀναγκάστηκε νὰ μελετήσει συγγράμματα σχετικὰ μετ' ἰσχυρὴν ραδιογραφία καὶ περιήμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐκείνη τὴν ἰσχυρὴν κοκκαλιάρικα, κίτρινα, γαμψά... (Σελ. 70, στ. β')

Ναὶ μά, βλέπετε, καθὼς ἔλας κι' ἰσχυρὸν παροίμια, ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτην, ἀγαπάει καὶ τὸν υιοκόρη. Ὁ κ. Τινέλ βεβαιώθηκε πὺς ἰσχυρὴν καμπίνα τοῦ μηχανικοῦ ἦταν ἀδειανή, μὰ εὐ φρόντισε νὰ εἶδῃ καὶ τὴν διπλήν, ἔκου βρισκόταν ἰσχυρὴν Λούση κι' ἔβλεπε, σὰ σὲ δνειρο, τὰ δύο του χέρια νὰ φάνουν στὸ κουτί.

Γιὰ τὴν μὴ ἰσχυρὴν ἰδέαν νὰ κρύψει ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ἰσχυρὴν εἶδε; Ὁ ἴδιος καὶ αὐτὸν, καθὼς καὶ τὸ Φραγκίσκο, νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν ποὺ ἔλας-

νὰ τὸν μαθήσουν σὺν νοτοπούλι. Τὸ πρόβλημα τώρα ἔλας ἄλλαξε ὄψη.

Ἐπρεπε νὰ ναυαγήσει ὁ συνταξιωματὸς τοῦ φίλου μας μετ' ἰσχυρὸν μηχανικὸν, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ποτῆται τὸ πείραμα. Αὐτὸ τὸ σκοπὸν ἀκολουθεῖσας ἔπρεπε ὁ Ἀνναμίτης. Ἐπρεπε νὰ φέρει μιὰ προσωρινὴ βλάβη στὸ μηχανήμα, ὥστε νὰ μὴ λειτουργεῖ κανονικὰ.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἦταν πολὺ δύσκολη γιὰ τὸν Τροῦ-Τιέν. Ὅπως κι' ἔλας οἱ συνταξιοῦ τοῦ «Σιδερένιου Χε-

μασαν, καθὼς θάξιδουμε παρακάτω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'
Τὸ πείραμα

Τὴν ἀτέλειωτες ποὺ φάνηκαν σὺν Φραγκίσκο οἱ δύο μέρες ποὺ ἀκολούθησαν τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ μυστικοῦ του στὸ μηχανικὸν! Οἱ ὥρες, ποὺ ὁ κ. Καρινὸ μελετοῦσε τὰ χειρόγραφα, ἦταν γιὰ τὸ φίλον μας οἱ χρυσιμότερες ὥρες τῆς ζωῆς του.

Φαντασθῆτε πὺς πόσο βαρετὰ ἔλας τοῦσε τὰ καθήκοντά του. Εὐτυχῶς οἱ

τρεις παλάτες του δεν ήταν απαιτητικοί και αυτές τις ημέρες. Ο πρώτος, ο μηχανικός, τον είχε διατάξει να μη μπη διόλου στην καμπίνα του και τον αποσχολήσει. Η δεύτερη ήταν η Λούση, που ήξερε την ασχολία του πατέρα της. Τέλος, ο τρίτος ήταν ο κ. Τινέλ, που πρέπει να το έμολογούσαμε, δεν ήταν ποτέ του ιδιότροπος κι' απαιτητικός πελάτης. Ήταν πάντα συμμέτοχος στα σημειωματάριά του. Στο πρόγευμα, ο φευτομπάβ έκαμε κάμποσες παρατυπίες κι' ο κ. Γιάννης τον μάλωσε στα γερά.

Τέλος, στις τρεις τ' απόγευμα, δεν κράτησε την υπόμνησή του, κι' έστειλε τη Λούση να μάθει. Η μικρούλα, παραδίνοντας την αδελφή διαταγή, χτύπησε την πόρτα του μπαμπά της. Τον βρήκε στο τραπέζι του, με το περίφημο χειρόγραφο ξεπλωμένο μπροστά του.

— Τι γυρεύεις εδώ; ρώτησε την κόρη του, με ύφος ανθρώπου που τον ένοχλούν.

— Ήρθα να ιδώ μήπως χρειάζομαι τίποτα, απάντησε ή κατεργαρούλα, φιλώντας το μπαμπά της.

— Όχι, δε χρειάζομαι τίποτα. Πήγαινε τώρα, γιατί έχω δουλειά.

— Δε θές να φάς τίποτα; Να πω στο μπέι να σου φέρει κανένα σάντουιτς;

Ο κ. Καρινό, μ' έλο που ήταν άποροσημένος από τη μελέτη της καταπληκτικής εφεύρεσης του Ταρδία, δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει, μαντεύοντας τη διπλωματία της μικρής.

— Δοκίμω ναί, είπες άκουμπώντας στη ράχη της πολυθρόνας του, πές το Φραγκίσκου να μου φέρει ένα μεγάλο σάντουιτς κι' ένα μεγάλο ποτήρι μπόρα.

— Δοκίμω, ρώτησε η Λούση, πέρνοντας σιγά-σιγά θάρρος. Πώς πάει η εφεύρεση του Φραγκίσκου;

— Φραιότατα! Φαίνεται πως θα ιδούμε θαύματα. Μά πές του να μου φέρει το σάντουιτς, έχω να το μιλήσω.

Η Λούση έτρεξε και βρήκε το φίλο της στην τραπέζαρία, όπου σήκωνε μελαγχολικά το τραπέζι.

— Γρήγορα! το φώναξε. Πήγαινε ένα σάντουιτς στο μπαμπά, θέλει να σου μιλήσει. Η δουλειά πάει καλά.

Σε λίγα λεπτά, ο Φραγκίσκος χτυπούσε με καρδιοχτύπι την πόρτα του μηχανικού. Ο κ. Καρινό, μόλις τον είδε, άμέσως του είπες:

— Η εφεύρεση του πατέρα σου είν' εξάισια... Αν το μηχανήμα συμφωνήσει με τη θεωρία, θα ιδούμε θαύματα με τα μάτια μας! Μά για πές μου: σού

είσαι βέβαιος ότι είδες σώματα μέσα από το μηχανήμα, εκείνο το βράδυ;

— Ώ, ναί, πολύ βέβαιος.

— Μήπως σου φάνηκε;

— Όχι, είδα και γνώρισα τους γειτόνους μας.

— Τότε λοιπόν, καλά. Μου χρειάζεται ωστόσο μία μέρα ακόμη, πριν επιχειρήσω μόνος μου το πείραμα. Αφισέ με ήσυχο κι' έλα να με βρεις άποψε, μετά το φαγητό.

Όταν βγήκε από την καμπίνα, ο Φραγκίσκος πετούσε από τη χαρά του. Ως που νάρθει το βράδυ, η μέρα του φάνηκε άτελειωτη. Και πόσα σχέδια, πόσα χρυσά όνειρα έπλασε το παιδί, τις ώρες της άναμονής!

Την ώρα του φαγητού, τριγυρνώντας

«Και τρώεσε γρήγορα στην λαμπίνα του...» (Σελ. 70, στ. α')

τας στο διάδρομο, είδε ότι ο μηχανικός έλειπε από την καμπίνα του. Τον βρήκε στη γωνία, να μιλεί με τον κύρ- Αντρέα, τον ηλεκτρολόγο του πλαιού.

Δεν κλησίασε, γιατί ένοσους να τηρήσει τις διαταγές που του είχαν δώσει. Από μακριά όμως μπόρεσε να ακούσει ότι ο κ. Καρινό συζητούσε για την εγχετάσταση μιας πρίζας κι' ενός διακόπτη στην καμπίνα του.

Κατάλαβε ότι ο μηχανικός έτοιμαζε το πείραμα. Και θυμήθηκε ότι κι' ο πατέρας του είχε κάμει την ίδια προσομοίωση στο σπίτι της άδελφ. Φόρτια.

Τέλος, η ποθητή στιγμή του πειράματος έφτασε. Ο κ. Καρινό θέλησε να γίνει τα μεσάνυχτα, για να μην το ενοχλήσει κανένας. Την ώρα αυτή, έλοι οι επιβάτες κοιμόταν, εκτός από μερικούς μανιακούς χαρτοπαίκτες, που άγρυπνούσαν παίζοντας στο καπνιστήριο.

(Ακολουθεί)

ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

Στη μητέρα μου

Δεν ξέρω γιατί, οά βρίσκομαι σε θάλασσα, σ' άνοιχτό πέλαγο ή σ' άπάνωμο άκρογιάλι, έρχεται στο νοσ μου ο μπαμπά Πιερός ο γεροντακός. Ψηλός, αδύνατος, ξρακιανός, με μάτια που κρυβαν ακόμα έλη τους τη νεανική λάμψη, μου φαίνεται πως τον βλέπω και τώρα ν' άπλώνει τα μακριά κοκκαλιάρικα χέρια του με τις φουσκωμένες μαύρες φλέβες για ν' άρπάξει τη γαλαζένια καστανιά με τις λευκές τις βούλες.

Πόσες φορές — θυμάμαι — διαμαρτυρήθηκα, έκλαψα, κάκιωσα με τη μητέρα μου, γιατί δεν ήθελα να τον πάγω έχω το φαί. Όχι πως βαριόμουνα. Αυτά βήματα ήταν η παράγκα του μπαμπά Πιερού απ' το σπίτι μας. Μά τον φοβόμουνα! Όταν κάθε μεσημέρι του πήγαινα το φαί, — στην ίδια πάντα γαλαζένια καστανιά με τις λευκές τις βούλες, — και τον έβλεπα ν' άπλώνει τα κοκκαλιάρικα τρεμάμενα χέρια του — ο εκείνα τα χέρια! — μ' έπιανε ένας τέτοιος φόβος, που ζαλισμένος άφηνε, την πατούσα σχεδόν την καστανιά, πότε στα χέρια του Πιερού και πότε πάνω στο στοργυλό τραπέζακι της γωνίας κι' έτρεχα βιαστικός να βγω έξω. Πόσες φορές έμπλεξα στη χρωματιστή κουρελού πουταν άπλωμένη στα πόδια του. Κι' άλλοτε πάλι, καθώς έβγαίνα βιαστικός και τρομαγμένος, σκόνταφτα στη μικρή έξοχη του κατώφλιου. Κι' ή φωνή του Πιερού έρχόταν σε κάθε τέτοια περίπτωση άργη και συρτή από το βάθος:

— Πρόσεχε, Νίκο μου! Χτύπησες;

— Όχι!

Κι' έβγαίνα τρεχάτος τώρα, τραδώντας πίσω μου την ξυλένια την πόρτα...

Η μητέρα έδειχνε μιάν εξαίρετική αγάπη στον Πιερού. Μέρα δεν άφηνε που να μη μιλήσει, την ώρα του τραπέζιου, στον πατέρα γι' αυτόν. Πόσες φορές μάλωνε μαζί του γιατί τόχαινε ο πατέρας να ξεχάσει να της φέρει τον καπνό που του παράγγειλε. Δίττα ο Πιερός! Η μητέρα δεν ένοσους με κανένα τρόπο να λείπει τίποτα απ' αυτόν. Στενοχωριόταν πολύ οά μάθαινε πως γινόταν τίποτα τέτοιο. Και μάς μιλούσε πάντα με μιά τέτοια στοργή για τον Πιερού, που λές και ζήταγε να μάς μεταδώσει έλη της την αγάπη πουχε γι' αυτόν.

Μιά μέρα μάς διηγήθηκε την ιστορία του.

Ο Πιερός ήταν ένα απ' τα καλύτερα παλλιτάρια πουχε ο παππούς μας στα καράβια του. Ήταν τόσο πιστός, έδει-

χνε μιά τέτοια στοργή στη δουλειά, στο κάθε τι πουταν δικό μας, μιά θερμή αγάπη σ' όλα τα πρόσωπα της οικογένειας του παππού, που δεν άργησε να γίνει ο ενοσούμενος, ο αγαπημένος του σπιτιού. Στη μητέρα μας που παντός έδειχνε μιάν άληθινή πατρική τρυφερότητα. Αυτός την έπαιρνε, μικρούλα ακόμα, και τη γύριζε με τη βάρκα του τα έμορφα άνοιξιάνικα πρωινά και τις θλιμμένες φθινοπωρινές δύσες. Σ' αυτόν ή μητέρα μου έμπιστευόταν τις λύπες της, τις χαρές της, τους πόνους της, τα όνειρά της, τους νεανικούς της πόθους. Ύστερα από λίγον καιρό, οά κάθε διασκέδαση, οά κάθε οικογενειακή συντροφιά, ο Πιερός πρωτοστατούσε. Άργότερα, οάν πέθανε ο παππούς κι' ή μητέρα παντρεύτηκε, ο Πιερός είχε γίνει έδιοχτήτης καραβιού. Από το σπίτι της μητέρας τον έδοθήσαν δυο μπόρεςσες. Κι' αυτός στο καράβι του έδωσε τ' ένομα «Σαπφώ», θέλοντας έτσι να δείξει έλη του την αγάπη πουτρεφε στη μητέρα μου και τη μεγάλη του εγνωμοσύνη στην οικογένειά της...

Έπειτα μεσολάβησε μιά δόκληρη σειρά από υλιερά γεγονότα για τον καίμενο τον Πιερού. Οι δυστυχίες του έρχόντουσαν ή μιά πίσω απ' την άλλη έπως τα τσακισμένα χαρτιά της τράπουλας που στήγουν τα παιδιά πάνω στο τραπέζι παίζοντας. Τη «Σαπφώ» τη δούλευαν τώρα κάποιιοι συγγενείς του Πιερού που ούτε γύριζαν να τον δούν. Πέντε δόκληρα χρόνια ήταν καρφωμένος ο καίμενος από ρευματισμούς πάνω στην «άναθεματισμένη» πολυθρόνα του. Μέρα-νύχτα απ' τ' άνοιχτό του παράθυρο έβλεπε τη θάλασσα να χτυπά, πότε άργα και ήμερα και πότε μανιασμένη κι' όρμητική. Και πολλές φορές οάν έβλεπε να ζανοίγει κανένα καράβι: σι' ατέρμονα πλάτη του πέλαγου, προσκαθούσε, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις του, να σηκωθεί και τέντωνε τον αλλακωμένο από τις ρυτίδες σβέρο του, λές και ζήταγε ν' άντικρύσει με λαχτάρα τη «Σαπφώ» του. Κι' έπειτα, εξαντλημένος απ' τη συγκίνηση και τον πόνο, έπεφτε πάλι στην πολυθρόνα του βαρδς και μουδιασμένος. Τότε μονάχα, οά να καταλάβαινε καλά τη θέση του, άπλώνε τα θαλωμένα του μάτια στη θάλασσα που ξεπλωνόταν μπρος του ήσυχη και γελαστή, και στο κύμα που άγκάλιαζε άφρισμένο τ' όρθολθι κι' έβγαίναν τα λόγια του σβυσμένα και παραπονετικά, απ' τα όχρα τα χείλη του. — Ατιμη! Αχάριστη! Μ' έπαγες!..

Και το κύμα τώρα παιχνιδιάρικα, οάν ειρωνικά άπάντησε, έρχόταν να φιλήσει άφρισμένο και πηδηχτό τη χαλικιάστρωτη άκροθαλασσιά...

Καίνη τη μέρα έκαμε ένα διαβολέ- μένο κρύο. Απ' το θολό τζάμι του παραθυριού έβλεπα τους διαβάτες να βαδίζουν βιαστικά με το κεφάλι χωμένο στα σηκωμένα κολλάρα των παλτών τους. Ο μεσημεριάνικος ήλιος δεν μπόρεσε να ξεμουδιάσει τα παγωμένα μέλη τους. Στο σαλόνι μέσα δεν είχαν φύγει ακόμα οι επισκέψεις πουρθαν για τη γιορτή του μπαμπά. Άκουγα τη συζήτηση και τα γέλια τους να πνίγονται στις νότες, που σκάρπιζε ή μεγάλη μου άδελφή καθισμένη μπρος στο πιάνο. Η Δένα ή όπηρετριά μας μ' είχε πλησιάσει.

— Νίκο! Δε θα πές το φαί;

Την κοίταξα χωρίς να μιλήσω. Α! Είγα πάρι άπόφαση. Ο Θεός να κατέβαινε, δε θα πήγαινα πιά. Αυτό το κρύο σου τρυπούσε το κόκκαλο!

(Το τέλος στο έρχόμενο).

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

— Έδώ είσαι, Πάνο μου;

— Έδώ, μάνα.

— Έχει και άλλη σούπα το πιάτο;

— Έχει.

— Δεν τη βλέπω, παιδί μου.

— Στάσου, μάνα, να σε ταίωω εγώ... Άνοιξε το στόμα σου.

— Άνοιξε ή μάνα μου το στόμα της οά ίσα χρονικά διαστήματα και την τάτσα με το κουτάλι.

— Δεν βλέπεις, μάνα, καθόλου;

— Καθόλου, παιδί μου. Ίσα ίσα που ξεχωρίζω την ήμέρα από τη νύχτα... Εόχαριστώ, παιδί μου, σ' έβλασα οά κόπο. Έχει την εδχή μου!

— Σε κανέναν κόπο, μάνα. Για θυμήσου, που πέηηγα χρόνων, δεν με τάττες και ού; Τώρα πληρώνω τα δανεικά. Και πόσα λίγα πληρώνω!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Την ίδια μέρα, το πρωί, ο Φίξ-Φόξ κι' ο Φακίς ξεκίνησαν να μοιράσουν τα γράμματα που τους είχαν δώσει οι κυρίες τους, οι δεσποινίδες Παγασόπου. Θυμάστε καλά τι έλεγαν αυτά τα γράμματα και φαντάζεστε πόσο θάπογοητεύοταν, αν λάβαινε το δικό του κι' ο καίμενος ο κόνιτε-Πίπης. Άλλά δεν έλαβε ποτέ! Κι' αυτό, οας βεβαίω, είναι πολύ χειρότερο και θάχη πολύ πιο σοβαρές συνέπειες... Γιατί όμως, — θα ρωτήσετε τώρα, — ο κόνιτε Πίπης δεν έλαβε το γράμμα; — Πάλι εξαιτίας της Άράπας.

Και να πές: Ήταν βράδυ πιά, νύχτα, όταν ο Φίξ-Φόξ κι' ο Φακίς, αφού τριγύρισαν δημέρα τα σπίτια της χώρας, έφθασαν και στο έρημο προάστειο, για να δώσουν το γράμμα στην «Άρα». Εκεί άξαφνα είδαν ένα μαύρο σκυλί. Τό πήραν για την άρκουδά. Και φοβήθηκαν τόσο πολύ, που δεν τόλμησαν να κλησιάσουν και να χτυπήσουν την πόρτα του σπιτιού.

Άλλά ένφ ο Φακίς κουνούσε μανιακά το τουφέκι του, για να κρατη τη δθεν άρκουδά οά άπόσταση, ο Φίξ-Φόξ, γρήγορα-γρήγορα, πέταξε το γράμμα πάνω απ' τη μάντρα του κήπου. Ύστερα έφυγαν κι' οι δυο τρεχάλα.

Τό γράμμα όμως δεν πήκε μέσα στο σπίτι από έν' άνοιχτό παράθυρο, όπως λογάρισε ο Φίξ-Φόξ, ούτε καν έπεσε χάμω, στον κήπο. Παρά έπεσε ίσα μέσα... στο παγγάδι! Γι' αυτό ο κόνιτε-Πίπης δεν έλαβε ποτέ.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΦΩΝΟ

Αγαπητοί μου, ΤΗΝ παραμονή του Αγίου Γρηγορίου, ένας καλός μου φίλος μου είπε:

— Άδριο έχεις τη γιορτή σου, στο σπίτι θάσες μαζεμένοι πολλοί, θά έρθω κι' εγώ να σάς διασκεδάσω. 'Αλλά, γι' αυτή τη διασκέδαση, θά φέρω μαζί μου κι' ένα μηχανήμα...

— Τι; έστράμαξα. Κανένα γραμμόφωνο; 'Όχι, να ζής!

— Ο φίλος μου χαμογέλασε:

— 'Όχι, όχι γραμμόφωνο, ήσυχασε!.. Δηλαδή... μουσική πάλι θάκούσης, αλλά... όχι τοφ φυσικού!

— Τι έννοεις εσύ τοφ φυσικού;

— Νά, χωρίς πλάκες. Θά παίξω κάπου μιὰ όρχήστρα, θά τραγουδή κάπου μιὰ πρίμα, και σὺ θάκούς σά νάσουν εκεί!

— Τηλέφωνο λοιπόν;

— Μάλιστα, τηλέφωνο. 'Αλλά... ραδιοτηλέφωνο.

— 'Α! έχεις εσύ τέτοιο πράγμα;

— Πώς δέν έχω;

— Και θά μου τό φέρεις στη γιορτή μου;

— Σοὺ δίνω τό λόγο μου.

— Και θάκούσουμε, πραγματικῶς, ένα κοντοέρτο από τή Ρώμη;

— Κι' άλλο από τό Λονδίνο!

— 'Ω, μὰ φέρ' το λοιπόν, φέρ' το!.. 'Αλήθεια όμως, πού τό βρήκες εσύ;

— Ο φίλος μου γέλασε:

— Πού τό βρήκα; Μά δέν τό ξέρεις πώς ή 'Αθήνα είναι τώρα γεμάτη ραδιοτηλέφωνα; 'Ενα σωρό σπίτια έχουν φέρει απ' αυτά και περνούν τις βραδιές τους θαυμάσια!

Λοιπόν, έτσι θαυμάσια, εκπληκτικά, άπίστευτα, — μήπως έρω κι' εγώ πώς να τό πώ; — περάσαμε και μες τη βραδιά μας, τού Αγίου Γρηγορίου πού γιόρταζα. 'Ο καλός μου φίλος κράτησε τό λόγο του. Από τάπνευμα, μ' έν αυτοκίνητο, κουβάλησε στο σπίτι μου τά κομμάτια τού μαγικού του μηχανήματος και τό έστησε στο σαλονάκι, δίπλα στο γραφείο μου.

Ήταν: 'Ενα κουτί, δύο μιὰ βαλίτσα, με διάφορα κουμπιά και κλειδιά απέξω, και με όχτώ ηλεκτρικές λάμπες από μέσα. Δυό μικρές ηλεκτρικές συστοιχίες, πού τις ένωναν σύρματα με τό κουτί. 'Ενα χωνί, «μεγάφωνο», σάν τού φωνογράφου. Κι' ένας ξύλινος σταυρός, με πολλά σύρματα, πού σχηματίζαν γύρω του ένα ρόμβο. Τό πλαίσιο αυτό, στημένο δρθιο χάμω, μπορούσε να γυρίσει πρὸς πάσα διεύθυνση. Τίποτ' άλλο. Και στις δέκα, άπάνω-κάτω, άρχισε τό πανηγύρι.

Τι να σάς πώ, παιδιά μου! Τό ήξερα, τό φανταζόμουν, είχα διαβάσει τόσα γι' αυτή τήν έφεύρεση, ήμουν βέβαιος πὸς ήταν αλήθεια, κι' όμως μού φαινόταν... σάν φέμματα! Δέ βαριέσαι, έλεγα, πού θάκούσαμε κοντοέρτο από τή Ρώμη, επειδή βάλαμε άπάνω στο τραπέζι ένα κουτί και δίπλα του ένα σταυρό με σύρματα! Κι' άξαφνα, νάκούσω τό φίλο μου, πού καθόταν μπροστά στο μηχανήμα και, με τό ακουστικό στ' αυτιά, παιδεύονταν από πολλήν ώρα με τά κλειδιά, —άλλά δέν κατόρθωνε παρά να παίρνει κάτι σφυρίγματα, κάτι σενάγματα και κάτι κρότους άλλόκοτους, — να τόν άκούω άξαφνα να φωνάζει θριαμβευτικά:

— Πήρα τή Ρώμη! 'Ακούτε!

Ναι, είχε «πάρει» τή Ρώμη. Είχε κανονίσει τήν «άπόσταση» με τά κλειδιά εκείνα, ώστε ο «δέκτης» μας, — γι'ατι ένα «δέκτης» είχαμε μπροστά μας, — να παίρνει από τόν «πομπό» πού λειτουργούσε κείνη τήν ώρα σε μιὰ σάλα κοντοέρτο, στη Ρώμη. Και νά, σε λίγο, πρώτα συγκεχυμένα, έπειτα πιό καθαρά και στο τέλος καθαρότατα, άντηχεί στο σπίτι μας ή φωνή ένός βαρυτόνου πού τραγουδούσε με πιάνο!..

Ελα, Χριστέ και Παναγιά! Τι είναι τούτο πάλι;.. 'Ο άνθρωπος αυτός τραγουδεί τώρα στη Ρώμη και μες εδῶ τόν άκούω σε νάμαστε και;! Και μαζί με τους τόν άκούω έτσι χιλιάδες, μυριάδες, σ' έλο τόν κόσμο, παντού όπου έχουν ένα κουτί με λάμπες κι' ένα σταυρό με σύρματα; Τι θαύμα!..

Έπειτα άκούσαμε μιὰ φωνή καθαρή και δυνατή: «Μαντάμα Μπουτερφλάυ!» Κι' εὐθὺς μιὰ θαυμάσια πριμαντόνα άρχισε να τραγουδή ένα μέρος από τή γνωστότατη αυτή όπερα... Έπειτα ήταν μιὰ όρχήστρα, έπειτα ένα σόλο βιολί, έπειτα πάλι τραγούδι, — κοντοέρτο σωστό, ποικιλότατο. Στο άναμεταξύ κι' όμιλία. Κάποιος όποχρωτικώτατος κύριος, από τή Ρώμη πάντα, μάς έλεγε τά νέα της ήμέρας και τις τιμές τού Χρηματιστηρίου. Και στο τέλος, ο κήρυκας εὐχήθηκε σ' έλους μας καληνύχτα, (μπόννα νότε ε τούτε!) 'Η Ρώμη είχε τελειώσει.

Έγινε διάλειμμα. Κι' ύστερα ο φίλος μου, πάντα καθισμένος εκεί μπρὸς στα κλειδιά τών «άποστάσεων», έδίνωσε με χαρά πὸς «πήρε» και τό Λονδίνο. Φαίνεται όμως πὸς θάχε πολλή.. όμίχλη και-πέρα, γιατί δέν άκούσαμε και πολλά πράγματα. Μόνο ένα θαυμάσιο πιάνο. Τάλλα, τραγούδια, όμιλίες, όρχήστρες, πότε πνιγόταν μέσα σε κρότους σά νάπερτε απέξω χαλάζι, πότε ξεψυχούσαν απότομα σε μιὰ στιγμή. 'Αδιάφορο! Έτσι άκούσαμε ήταν τόσα εκπληκτικά, πού μείναμε όλοι με άνοιχτό τό στόμα. Δηλαδή ο λόγος τό λέει, γιατί

μιλούσαμε όλοι, λέγαμε χίλια θαυμαστικά, κάναμε σχόλια, άστεία και καλαμπούρια, ριφωκινδενύσαμε ύποθέσεις και δίναμε... όδηγίες στο χειριστή, σά να ξέραμε πια τό μηχανήμα απέξω κι' άνακατωτά!..

Τελοςπάντων, περάσαμε λαμπρά. 'Εγώ τουλάχιστο πότε μου δέν γιόρτασα καλύτερα παρά φέτος, πού ο καλός μου φίλος είχε τήν έμπνευση να μού φέρει και να μού δείξει έμπρακτως αυτή τή μεγάλη έφεύρεση τού αιώνα μας, τό ραδιοτηλέφωνο. 'Αραγε, ως τού χρόνου, θάναί έτσι τελειοποιημένη κι' ή έφεύρεση τού... Μιλίγκαν; και θά μού φέρη πάλι ο καλός μου φίλος κανένα «κουτάκι», πού θά μάς κάμει να ιδούμε μέσ' απ' τούς τοίχους;..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ [Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τήν «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξανόπουλο.]

— Συνέχεια από τό προηγούμενο — Τι γέλια πού έκανε ο τραγουδιστής Λαμπασέντρ με τά «εσφυσάτα λογάκια» του! Κι' αυτός ακόμα ο Νταρζαντόν, ο σκληρός Νταρζαντόν, έμαλάκωνε. 'Εν' άμυδρό χαμόγελο μετατόπιζε τά μεγάλα του μουστάκια και τό ψυχρό, θημτό γαλάζιο μάτι του γύριζε πρὸς τό παιδί με μιὰ καταδαχτική εὐμένεια κι' έπιδοκιμασία.

Ο Τζάκ ήταν καταγοητευμένος. Δέν καταλάβαινε, δέν ήθελε να καταλάβη τά γνεψίματα πού τού έκανε κρυφά ο Μαντού, καθώς τριγύριζε τό τραπέζι με μιὰ πετοέτα στο μπράτσο και πάντα μ' ένα πιότο στο χέρι πού τό γυάλιζε, σά να τούλεγε: «Φυλάξου, μὴν έμπιστεύσαι, τά ίδια μού έκαναν στην άρχή και μένα!»

«Ω, ναι, κι' αυτός μιὰ φορά καθόταν στην τιμητική θέση, άνάμεσα Μορονδάλ και Χίρς, κι' αυτός έπινε κρασί, και σ'αυτόνου τό πιότο ο γιατρός έφριχνε στάλες από τά μπουκαλάκια του. Κι' άν ή ώρα εκείνη στολή με τάσημένα γαλόνια, πού ο Τζάκ τήν καμάρωνε τόσο, τού έρχόταν κάπως μεγάλη, ήταν γιατί είχε γίνει γιατό Μαντού!..

Και τό ξεπεσμένο βασιλόπουλο τού έγνεψε, έλο τού έγνεψε: «Θυμού τήν ιστορία μου, βλέπε τήν κατάντια μου και μὴν περηφανεύσαι, μὴν καμαρώνης! Αδτά περνούν. Έτσι άρχισα κι' εγώ πού με βλέπεις τώρα να σερβίρω!..»

Αλλά πού νάκούση ο Τζάκ! 'Ολη-μέρα παιχνίδι, όλημέρα δικασκέδαση, όλημέρα περιποίηση και κολακεία και μόνο κάπου-κάπου ένα μάθημα της κυρίας Μορονδάλ για τήν έφαρμογή της περιφρημης μεθόδου. Μά κι' αυτό τό

μάθημα δέν ήταν καθόλου δύσκολο, καθόλου κουραστικό. 'Η κοντή γυναίκοῦλα με τό μεγάλο πηγούνι ήταν τόσο καλή! Ποτέ δέν έμάλωνε. Μόνο πού ήθελε να προφέρουν τις λέξεις καλά, στρογγυλά, χτυπητά, όπως τις έπρόφερε κι' εκείνη: Γύ-μνά-σι-όν, εκ-καί-δευ-σίς, εκ-κλή-σι-ά, εν-νό-ω! Τόσο πού όταν πρωτάκουες από τό στόμα της μιὰ καινούργια λέξη, δέν ήξερες τι τόνο έχει: κανναβίς; ή καννάβις; ή κανναβίς;

Όσο για τόν Μορονδάλ, δέν έπαυε να λέη και να κηρύττει πὸς ή «άδυναμία» του ήταν αυτό τό παιδί. 'Ο κατεργάρης είχε μάθει καλά τό εϊσοδήματα της χήρας ντε Μπαρανού και προπάντων με πύση εύκολία τά σκορπούσε... Γι' αυτό, κάθε φορά πού ή μητέρα τού Τζάκ πήγαινε στο Γυμνάσιο να βλέπη τό γιό της, — και πήγαινε συχνά, — όλοι και-μέσα της έκαναν τήν καλύτερη ύποδοχή και κανένας δέν βαριόταν νακούη τήν πολυλογία της.

— Τζάκ!.. Τζάκ!.. ή μητέρα σου! έφώναζαν άμ' άνοιγε ή πόρτα και παρυσιαζόταν ή κυρία ντε-Μπαρανού με τήν πλούσια, κομψή της τουαλεττα και μ' ένα σωρό πακετάκια γλυκίσματα και μπορκόνια στα χέρια. 'Ολοι είχαν πανηγύρι. Τάτρωγαν μαζί. 'Ο Τζάκ μοίραζε μ' εύχαρίστηση στα «τροπικάκια». Κι' ή ίδια ή κυρία Μπαρανού έδωγαζε ένα γάντι, — τού χεριού πού είχε τά περισσότερα δαχτυλιδιά, — για να φάη κι' αυτή τό γλυκό της με τά παιδιά.

Κι' έκτός από τά γλυκά, έφερνε πάντα και διάφορα μικρά δώρα, παιχνίδια, ζωγραφίες, βιβλιάρáκια, και τά μοίραζε γύρω της με χαρά. Μπορεί κανείς να φαντασθή πόσο της έπαινούσαν τήν καλοσύνη, τήν ευγένεια και τή γενναιοδωρία. Μόνο ο Μορονδάλ είχε ένα χαμόγελο οϊκτού και φαινόταν σά να λυπάται αυτή τήν περιουσία πού χανόταν, σκορπιζόταν έτσι σε πραγματάκια τιποτένια, περιττά, ένθ μπορούσε εξαίρετα να βοηθήση, να ύποστηρίξη ένα φτωχό άνθρωπο με μεγάλη διάνοια κι' ύψηλούς σκοπούς, — αυτόν παραδειγματός χάρη.

Από πολόν καιρό, τόνειρο τού Μορονδάλ ήταν να ιδρύση ένα περιοδικό, μιὰ 'Επιθεώρηση, άφιερωμένη στ' «άποικιακά» συμφέροντα, για να ήκανοποιήση τήν πολιτική του φιλοδοξία και, μ' αυτό τό μέσο, να γίνη ίσως μιὰ μέρα βουλευτής. Συχνά μιλούσε με τούς Ρατέδες για τό σχέδιο αυτό, πού τό επιδοκίμαζαν θερμότατα όλοι. «Ω, μακάρι να είχαν ένα άδργανο», για να τυπώνου, να διαδίδουν τις ιδέες τους!..

Ο Μορονδάλ είχε σάν ένα προαίτημα πὸς ή μητέρα τού «καινούργιου» θάκανε τά έξοδα τού όνειρευτού αυτού

περιοδικού. 'Αλλά δέν τολμούσε ακόμα να της τό ζητήση. 'Ηθελε πρώτα να τήν προεταίμαση, να τήν κάνη σχεδόν να τό προταίνη, να τό ζητήση μόνη της. 'Αν της έδωζε, παραδείγματος χάρη, τήν ιδέα ότι μπορούσε να συγγράφη, να γίνη μιὰ νέα Κυρία Σιδινιέ ή Γεωργία Σάντ; Μά πού! Πρόσβαλε πότε όταν της μιλούσαν ή καμμένη ή 'Ιδα, και μάλιστα για τέτοια πράγματα; Αδτή ήθελε να φλυαρή για τά δικά της και να τήν άκούω. Καμμιά φορά μάλιστα ούτε άν τήν άκούγαν τήν έννοιαζε...

«Είναι πολύ κουτή», συλλογιζόταν ο Μορονδάλ άπογοητευμένος, ύστερ' από κάθε άπόπειρα πού έκανε για να κατακτήση τήν προσοχή τουλάχιστο της κυρίας ντε-Μπαρανού. Δέν άπαλιζόταν όμως. Και τέλος βρήκε έναν

τρόπο για να φτάση στο σκοπό: Νά τή θαιμπώση.

Μιὰ μέρα, ένθ ή 'Ιδα, θρανιασμένη στο «έντευκτήριο», φλυαρούσε κατά τή συνήθειά της για τό λόρδο Πήμπουκ, τό γουνο τού Τζάκ, για τόν φίλο τού τόν Μαχαραγιά και καθεξής, ή κυρία Μορονδάλ-Δεκοστέρ γύρισε και της ειπε δειλά:

— Ο κύριος Μορονδάλ κάτι ήθελε να σάς ζητήση, αλλά δέν τολμά...

— 'Ω, σάς παρακαλώ! τι θέλτε; έκαμε ή κυρία ντε Μπαρανού, έλοπρόθυμη νακούση και να εϊσακούση.

Τόσο, πού ο Μορονδάλ ένθαρρόνηθε μιὰ στιγμή με της ζητήση άμέσως τό δάνειο. 'Αλλά δειλίασε πάλι και περιόριστηκε να παρακαλέση τήν κυρία κοντέσσα, — έτσι τιταφορούσε πάντα τή μητέρα τού Τζάκ, — να τιμήση με τήν παρουσία της τήν προσοχή «φιλολογική έσπερίδα» τού Γυμνασίου.

Θά γινόταν τήν Κυριακή. Τό πρό-

γραμμα τήν έλεγε άπλώς «έπίδειξιν μεγαλοφώνου κατ' έννοιαν άναγνώσεως μετ' άπαγγελίας εκλεκτών τεμαχίων τών καλύτερων μας ποιητών και πεζογράφων. Έννοείται ότι άνάμεσα στους «καλύτερους» αυτούς, ο Δαρζαντόν κι' ο Μορονδάλ φιγουράριζαν πάντα στην πρώτη γραμμή. Αδτόν τόν τρόπο είχαν σοφιστή οι Ρατέδες για να επιβληθούσιν σ' ένα όποιοδήποτε κοινό, με τή βοήθεια της άπαγγελίας της καλής κυρίας Μορονδάλ-Δεκοστέρ. Προσκαλούσαν μερικούς φίλους και τούς κηδεμόνες τών μαθητών «οικογενειακώς». Στην άρχή, εϊ έσπερίδες αυτές έννοιασαν κάθε όκτώ. 'Αλλά μετά τήν έκθρόνιση τού Ράκ-Μαντού, ούτε μιὰ φορά τό μὴν. Γιατι μ' όλες τις οικονομίες, τις μίζερες μάλιστα πού έκανε ο Μο-

ρονδάλ στο φατισμό, στο τσάι, σ' έλα, έκδόνιζαν πολύ κι' οι πόροι τού Γυμνασίου δέν έσήκωναν τήν παραμικρή πολυτέλεια.

Τώρα οι φιλολογικές αυτές έσπερίδες θά ξανάρχιζαν τακτικές και μάλιστα με μιὰ καινούργια αίγλη. 'Η κυρία ντε-Μπαρανού δέχτηκε τήν πρόταση με χαρά και προθυμία. 'Ας μὴν ήταν χορός ή γεύμα. 'Η μητέρα τού Τζάκ ήθελε πολύ να παρευρεθῆ σε μιὰ συγκέντρωση «λογιών», να λάμψη και σ' ένα σαλονί «καλλιτεχνικό».

Κι' ή έσπερίδα εκείνη της Κυριακής, «πρώτη της νέας περιόδου», έγινε μεγαλοπρεπέστατη. Ποτέ τά «τροπικάκια» δέν είχαν ίση τέτοια πολυτέλεια και σπατάλη στο Γυμνάσιο. Δυό χρωματιστά φανάρια κρεμάστηκαν στις άκασίες της ξώπορτας, μιὰ μεγάλη καντήλα στόλισε τήν είσοδο κι' άπάνω από τριάντα κεριά άνάφτηκαν στο σαλονί.

(Ακολουθεί)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1) ΕΛΛΗΝ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ (Ήρωική Φύσσα) εν Παλαιῳ Φαλήρω. Γ' Βραβείον Ψευδοπόνων εις τὸ Διημοσίωμ. τοῦ 1925. — 2) Κ. ΑΥΔΗΣ (Παλαίσκος) εν Θεσσαλονικῃ. Α' Βραβείον 206ου Διαγ. Λόσων. — 3) ΔΑΦΝΗ Γ. ΤΣΙΡΑΓΓΕΛΟΥ (Πόλις τῶν Οὐρίων) εν Ἀθήναις. Α' Βραβείον 207ου Διαγ. Λόσων.

1) ΕΛΛΗΝ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ (Ήρωική Φύσσα) εν Παλαιῳ Φαλήρω. Γ' Βραβείον Ψευδοπόνων εις τὸ Διημοσίωμ. τοῦ 1925. — 2) Κ. ΑΥΔΗΣ (Παλαίσκος) εν Θεσσαλονικῃ. Α' Βραβείον 206ου Διαγ. Λόσων. — 3) ΔΑΦΝΗ Γ. ΤΣΙΡΑΓΓΕΛΟΥ (Πόλις τῶν Οὐρίων) εν Ἀθήναις. Α' Βραβείον 207ου Διαγ. Λόσων.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με το 1ο φύλλο της 5ης Δευτέρου...

Η λαχός όλων των Ψευδώνυμων...

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέγραμμα 24ου Διαγωνισμού...

131. Δελφίγραφοι... Τό πρώτο χρονον επίσημα...

132. Λογοπαίικτιδος Δελφίγραφοι... Αν δ λέτης κατορθώση...

133. Συλλαβόγραφοι... Μονάχα τρία σύμφωνα...

134. Στοιχειόγραφοι... Ελάττωμα, πού άλλομονο...

135. Ακτυωτόν... * * * * * = Ηρωίς μυθικός...

136-138. Μεταμορφώσεις... 1. -Ο Κύρος διά 4 μεταμ. να γίνη Πάρις...

2. -Ο Έλλην διά 4 μεταμορφώσεων να γίνη Γάλλος...

3. -Ο Έππος διά 4 μεταμορ. να γίνη όνος... [Σημώσεις: Ίδου, πρὸς ὀδηγίαν...

ένός μόνου γράμματος. Τά δικλά...

139. Μαγική Ελκάν Μρευι ελκόνος... -Η μαγειρίσσα έκανε λάθος...

140. Ποικίλη Ακροστιχίς... Τό πρώτον γράμμα της πρώτης...

141. Φωνητετέλιτον... κ θ ρ ε - ρ ε ε - σ τ ρ η - δ υ - φ β τ...

142. Τρίφορ... τι τι μι τι το Μ ήν μι ερημα τι τι μι τι τι μι...

Διά τους Γαλλομαθείς... 133. Cryptogramme... 1234562 = Mineral...

144. Sans Voyelles... h n p - st - q - m i - * - p n s...

ΑΥΣΕΙΣ... των Πνευμ. Ασκήσ. του φύλλ. 47...

700. Αθηνάδος (Αθηνα, δάς.) - 701. Σηκοτάκι (σηκο, τάκη)...

702. Δειμόν-Χειμών. - 703. Παρά Αραφ. 704. ΔΡΑΜΑ 705. ΑΒΕΣΣΑ-Η ΔΩΜ (Βαβέλ)...

ΕΡΜΗΣ Έλλάς, Σόβρας, ΙΟΥΣ λάβρα, ό μ φ ε, Σ Μισσόβα.) - 706...

ΠΑΝΘΕΟΝ Φ.κος (άδελφΗ, ΚΥΨΕΛΟΣ ΚΟΣαίει...), ΒΡΟΝΤΗΣ - 707. ΜΙΝΟ-ΣΙΑΗΝΟΣ ΤΑΥΡΟΣ (Μέ-...

ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ νικηκος, ΑΙολος, ΕαΝθίππη, ΌριΩ, Αμρ.Τις, ό...

711. Qui ne veut travailler ne doit pas manger.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους...

Της Β' Περιόδου (1894-1925) ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 το μ-λό λέξεις με όσαί στοιχεία δρ. 6 (τό ελάχιστον τίμημα)...

Τριανταφυλλιά, Ίδωον, Σμυρναϊκά, Μ. Μυστινά...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΑΠΙΣΤΕΛΕΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ...

ΠΡΩΤΟΚΑΙΝΟΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΚΛΑΔΙΣΜΟ... ομο, χαρτοφύλαξ, όμο, -Κόρη του Βυζαντίου...

ΠΡΩΤΟΚΑΙΝΟΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΚΛΑΔΙΣΜΟ... ΝΙΚΟΝ ΙΑΕΔΑΕ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΗΑΙΓΕΝΝΗΤΗ, ΦΙΛΟΣΟΦΗ...

ΠΡΩΤΟΚΑΙΝΟΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΚΛΑΔΙΣΜΟ... ομο, χαρτοφύλαξ, όμο, -Κόρη του Βυζαντίου...

ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Αρθε, Αθηναϊκή Συντροφία, Ένωσις Βερνακόλων...

ΔΙΑΔΑΧΟΝΟΥΔΑ, μεταφρασμένο στο Δημοφύλαξ...

ΑΙΔΙΑ, στείλε και στη ΝΙΟΒΗ ένα ταχυδρομ. ή μια κάρτα...

Ολόθεμα ψηφικό την Αριστοκρατίαν, Μορσάν, Ναυτοκόλο...

Αρχοντοπούλα, Βράχε, Εθα, Έργάνη, Αλβι, Μέλισσα...

(ΚΕΤ-195) Αρσάνη, Θάλας, Κονάκι, Δέλια, Μοναχική, Ναυτοκόλο...

(ΚΕΤ-196) Αρσάνη, Μισοί Δόρα, Ακλή, Ανταλλάσσομεν...

(ΚΕΤ-197) Πρωτοκαίνοντας στο Διακλαδισμό, ομο, χαρτοφύλαξ...

(ΚΕΤ-198) ΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΙΑ, Ανταλλάσσομεν Μ. Μυστινά...

(ΚΕΤ-199) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ... Τό 1ον πατριωτικό ελισθημα...

(ΚΕΤ-200) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ... ΤΗΜΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ...

(ΚΕΤ-201) Ε' ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΓΩΝ. ΜΕΤΑ ΑΣΧΕΙΟΥ... Προηρόσομεν Διαγωνισμὸν καλλιτεχνικών κερτών...

(ΚΕΤ-202) ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: 5 ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΑΧΕΙΟΥ 2,00: 4 ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΑΧΕΙΟΥ 5,00: 5 Δελφίς...

(ΚΕΤ-203) Ο' των Διαγωνισμῶν ΓΡΗ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ...

(ΚΕΤ-204) ΓΑΥΚΕΙΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΔΕ... Προηρόσομεν Διαγωνισμὸν μικρὸν ἀγοράων κερτών...

(ΚΕΤ-205) Πρωτοκαίνοντας στο Διακλαδισμό, ομο, χαρτοφύλαξ...

(ΚΕΤ-206) Πρωτοκαίνοντας στο Διακλαδισμό, ομο, χαρτοφύλαξ...

(ΚΕΤ-207) Πρωτοκαίνοντας στο Διακλαδισμό, ομο, χαρτοφύλαξ...

(ΚΕΤ-208) Πρωτοκαίνοντας στο Διακλαδισμό, ομο, χαρτοφύλαξ...

(ΚΕΤ-209) ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Αρθε, Αθηναϊκή Συντροφία...

(ΚΕΤ-210) ΔΙΑΔΑΧΟΝΟΥΔΑ, μεταφρασμένο στο Δημοφύλαξ...

(ΚΕΤ-211) ΑΙΔΙΑ, στείλε και στη ΝΙΟΒΗ ένα ταχυδρομ. ή μια κάρτα...

(ΚΕΤ-212) Ολόθεμα ψηφικό την Αριστοκρατίαν, Μορσάν, Ναυτοκόλο...

(ΚΕΤ-213) Αρχοντοπούλα, Βράχε, Εθα, Έργάνη, Αλβι, Μέλισσα...

(ΚΕΤ-214) Αρχοντοπούλα, Βράχε, Εθα, Έργάνη, Αλβι, Μέλισσα...